

саме від ефективності проведення підготовчого засідання багато в чому залежить подальший розгляд адміністративної справи.

Список використаної літератури:

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.
2. Кодекс адміністративного судочинства України: науково-практичний коментар: у 2 т. / за заг. ред. Р.О. Куйбіди. К.: Книги для бізнесу, 2007. Т. 1. 552 с.

Ключові слова: підготовче засідання, підготовче провадження, стадія, адміністративне судочинство.

Ключевые слова: подготовительное заседание, подготовительное производство, стадия, административное судопроизводство.

Key words: preparatory hearing, preparatory proceedings, stage, administrative process.

МАСЛОВА ЯНА ІВАНІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного і фінансового права,
кандидат юридичних наук*

НАЗАРЧУК АНАСТАСІЯ ВАЛЕРІЇВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
студентка 1-го курсу магістратури
Центру заочного та дистанційного навчання*

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

На сучасному етапі розвитку публічне адміністрування все частіше привертає до себе увагу як змістовно нова форма функціонування владних публічних органів у найважливіших сферах суспільного життя. Становлення Української держави як правової, демократичної та соціальної в умовах слідування євроінтеграційному курсу сприяє реформуванню системи суб'єктів публічного адміністрування шляхом їх кількісного розширення. Не виключенням є включення Президента України до групи інших суб'єктів публічної адміністрації.

У системі суб'єктів публічного адміністрування, Президенту України відведено місце серед суб'єктів публічної адміністрації, яких не віднесено до органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування, але яких наділено окремими повноваженнями щодо забезпечення управлінського впливу в сфері публічного адміністрування, поряд з Верховною Радою України, Національним Банком України, Уповноваженим Верховної Ради з прав людини, військово-цивільними адміністраціями тощо.

На сучасному етапі розвитку Української держави правовий статус Президента України визначено Конституцією України, де йому відведено окремий розділ. Аналізуючи ст. 102 Основного Закону, можна дійти висновку, що на Президента України покладені три важливі ролі (функції):

1) він є главою держави і виступає від її імені;

2) він є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина;

3) він є гарантом реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору [1].

Таким чином, визначаючи Президента України главою держави та закріплюючи республіканську (змішану) форму правління, Конституція України та відміну від попередніх нормативно-правових актів фактично виводить його посаду за межі тріади гілок єдиної державної влади.

Проте, особливий правовий статус та неналежність Президента України до жодної із гілок влади, не означає невизначеності його юридичного положення. Навпаки, Президент України, враховуючи його повноваження та комплексний характер взаємодії з іншими гілками влади, є сполучною ланкою між усіма гілками влади як центр, що налагоджує спільні взаємні зусилля. Тобто, місце Президента України має бути не «над», а «між» гілками влади як інтеграційний чинник їх співпраці [2]. Таким чином, саме Президент України наділений широкими повноваженнями у сфері взаємовідносин із законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади, він виступає своєрідним арбітром та забезпечує існування в державі системи стримувань та противаг з метою недопущення абсолютизації влади окремого державного органу.

Ціннісно-функціональне призначення Президента України в державі й суспільстві розкривається через місце в системі державної влади України і визначається такими характеристиками: 1) Президент України в системі поділу державної влади не належить ні до законодавчої, ні до виконавчої, ні до судової влади, займаючи особливе, самостійне місце в державному механізмі, але за змістом своїх повноважень Президент України найбільш наближений до виконавчої влади; 2) влада Президента України похідна від влади народу України, який є носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні (ч. 2 ст. 5 Конституції України), що забезпечує формальну незалежність Президента України від інших вищих органів державної влади; 3) Президент України забезпечує єдність державної влади і державної політики, цілісність державного механізму; 4) Президент України є рівноправним суб'єктом у системі державної влади; 5) Президент України зобов'язаний діяти лише на підставі, в межах повноважень і у спосіб, передбачений Конституцією та законами України (ч. 2 ст. 19 Конституції України) [3, с. 52].

Погоджуючись із віднесенням Президента України до системи суб'єктів публічної адміністрації, досить слушною є думка професора В.К. Колпакова про те, що «перелік повноважень Президента України дає підстави для визначення ролі Президента України як носія

виконавчої влади на протипагу безпідставному визначенню його деякими фахівцями як власне органу виконавчої влади» [4, с. 70]. Таким чином, розцінюючи Президента України як особливого суб'єкта, що реалізує публічне адміністрування, варто констатувати, що найбільший обсяг його повноважень закріплено саме у сфері виконавчо-розпорядчої діяльності.

Аналізуючи вказане, приходимо до висновку, що Президент України є особливим суб'єктом публічної адміністрації. В системі суб'єктів публічної адміністрації Президентів України відведено місце серед суб'єктів публічної адміністрації, яких не віднесено до органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування, але яких наділено окремими повноваженнями щодо забезпечення управлінського впливу в сфері публічного адміністрування, поряд з Верховною Радою України, Національним Банком України, Уповноваженим Верховної Ради з прав людини, військово-цивільними адміністраціями тощо. На основі конституційно-правового статусу Президента України формується адміністративно-правовий статус, зміст якого складають повноваження, яких визначено у ст. 106 Основного Закону.

Список використаної літератури:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. Дата оновлення: 01.01.2020 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 06.03.2021 р.).
2. Кузнецова О.В. Взаємодія інституту президентства з іншими гілками влади (на прикладі України, Росії та Білорусі). *Гілея: Науковий вісник*. 2011. № 45. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Gileya/2011_45/Gileya45/P6_doc.pdf. (дата звернення: 06.03.2021 р.).
3. Крусян А.Р. Президент України: особливості конституційно-правового статусу та тенденції його удосконалення. *Юридичний вісник: щоквартальний журнал*. 2011. № 2. С. 49-57.
4. Мацелик Т.О. Президент України як суб'єкт адміністративного права. *Вісник Академії митної служби України. Сер.: Право*. 2011. № 2. С. 68-72.

Ключові слова: суб'єкт, публічне адміністрування, Президент України, повноваження, виконавча влада.

Ключевые слова: субъект, публичное администрирование, Президент Украины, полномочия, исполнительная власть.

Key words: subject, public administration, President of Ukraine, powers, executive power.